

CLARK DARLTON

Explorer v nouzi

Knihovnička Perry Rhodan 157

Přeložil Jaroslav Kuřák

Plukovník Jak Schonepal byl zamyšlený, když ve velínu střídal svého prvního důstojníka, kapitána McNamaru. Pohled na velkou frontální obrazovku mu prozrazoval, že se EXPLORER-3218 stále ještě nachází na starém kurzu. Země ležela něco kolem deseti tisíc světelných let za nimi. Úkolem této výzkumní -ké lodi bylo obletět celou Galaxii v okrajové zóně proti směru rotace.

Schonepal kývl na ostatní důstojníky ve velínu. Seržant Hoax, službu konající spojař a hlavním povoláním lékař, prostrčil hlavu úzkými dveřmi, které vedly do jeho říše. Zakřenil se a zavrtěl hlavou. Tohle gesto znamenalo - všechno v pořádku, pane.

Mám já to ale praštěnou posádku, pomyslel si Schonepal a posadil se. Všechny posádky lodí typu EXPLORER byly tvořeny vědeckými odborníky, kteří však ještě navíc získali vzdělání, potřebné pro členy posádky. Takže lékaři tu byli zároveň spojaři, chemici zbraňovými odborníky a tak podobně.

Vesmírem plulo na deset tisíc takových Explorerů. Tenhle EXPLORER měl číslo 3218 a na rozdíl od většiny ostatních kulovitých lodí měřil dvě stě metrů v průměru a pojal čtyři sta členů posádky.

Úkol této lodi byl zcela jasný, i když šlo o gigantický úkol: letět po dráze, dlouhé tři sta sedm tisíc světelných let. A zatím urazili jenom deset tisíc.

„Pane...?“

Plukovník Jak Schonepal se probral ze zamyšlení a otočil se na navigačního důstojníka a biologa Vasila Borovského, který k němu přicházel napříč velínem. V ruce držel plastickou fólii s propočty palubního počítače.

„Ano, poručíku?“

„Pane, údaje, které požadoval první důstojník.“

„Požadoval je? A proč?“ podivil se kapitán a vzal složku do rukou.

„Seskupení osmnácti sluncí? Vzdálenost mezi dvěma sty a dvěma

tisíci světelnými roky - hm... Tedy výběžek, za kterým je už bezhvězdná zóna. Někaké planety?"

„Nevíme. Je to ještě příliš daleko. Ale za pár hodin už bychom měli být chytřejší.“

Schonepal přikývl a vzal si mapu sektoru. Byla neúplná. Spirálovitý výběžek, kolem kterého právě letěli, v ní byl jenom naznačen. Jeho přibližné rozměry byly známy, nikoliv však jednotlivé hvězdy, natožpak planety.

Bylo by skvělé, kdybychom tam našli další buněčný aktivátor, říkal si v duchu Schonepal. Není to vyloučeno, tyhle věcičky jsou rozmístěné všude možně. Pár jich ještě nikdo nenašel.

Člověk se doslechne nejrůznější zvěsti. Na některých lodích prý došlo ke vzpourám, protože každý chtěl aktivátor jenom pro sebe. Mí lidé však jsou v pořádku.

Nebo ne?

Plukovník Schonepal ještě dlouho dumal, ale nikdo ho nerušil.

Všechno bylo jenom rutina, dokud EXPLORER letěl mnohonásobkem rychlosti světla. Každý tu plnil svoje úkoly. Velitel měl právo věnovat se úvahám.

S těmi aktivátory to byla pěkná svihárna. Kvůli nim zemřelo dokonce už i několik mutantů. Kvůli aktivátoru byla zavražděna Anně Sloaneová. Kdybychom aspoň věděli, proč Nesmrtelný z planety Poutník vlastně utekl. Prý před nebezpečím... Před jakým ale?

Při myšlence na nebezpečí Schonepal přerušil úvahy. Podíval se na monitory a zorientoval se.

Přístroje se rozbzučely. Vasil Borovský se věnoval přicházejícím výsledkům a krmil jimi počítač.

Schonepal se zahleděl na monitor. Soustředil se na žlutou hvězdu, která plula osamoceně vesmírem a připomínala mu Slunce Země. Pokud by měla planety, snad mohla existovat naděje, že...

„Ze sedmi hvězd jsou zaregistrovány pouze dvě s planetami,“ řekl navigační důstojník a přenesl údaje do map. „Dvojslunce EX-Ypsarít má jednu planetu z plynu. Hvězda EX-Zannma má pět planet. Typ našeho slunce. Vzdálenost sto třicet světelných let.“

„Je to támhleta žlutá hvězda?“ zeptal se Schonepal a ukázal na svou obrazovku. „A počítač ji pokřtil jako Zannma? Divné jméno...“

„Na to my nemáme vliv, pane. Vaše rozkazy?“

Schonepal se v duchu divil, že ani na vteřinku nezapochoyboval o

svém rozhodnutí. Nutilo ho cosi jako vnitřní tlak. Zkrátka musel nabrat kurz ke žluté hvězdě a bašta.

„Propočítejte kurz k Zannmě. Podíváme se na ty planety. Jestli jich je pět, jedna z nich možná ponese život.“

O víc se už Schonepal nemusel starat. Zbytek proběhl automaticky.

„Pane...“

Znovu Borovský.

„Ano?“

„Máme nastavený kurz, pane. EX-Zannma je ještě deset světelných let daleko. Počítačový systém dodává první použitelné informace. Označení Zannmalon. Všechny ostatní planety pro nás nejsou vhodné.“

„Zannmalon?“ zahleděl se Schonepal na žluté slunce. „Dobrá. Připravte posádku. Obvyklá pohotovost před přistáním. Zatím však nepostáváme...“

1. srpna roku 2326 se EXPLORER-3218 blížil k soustavě EX-Zannma, proletěl třemi oběžnými dráhami planet a namířil si to přímo ke druhé planetě, kterou palubní počítač pojmenoval jako Zannmalon.

Schonepal přešel na oběžnou dráhu a vydal instrukce vědeckým týmům. Na vědeckých odděleních lodi byly zahájeny práce, které se týkaly zjišťování nejruznějších identifikací cílové planety.

Plukovník už nebyl sám. Jeho první důstojník se vrátil do ve-línu a pomáhal mu. Kapitán McNamara byl sice poněkud tělnatý, nikoliv však tlustý. Neustále se tvářil pobaveně. Mužstvo ho mělo raději než Schonepala.

„Vypadá to dobře,“ řekl a prohlížel si nové záznamy o planetě.

Schonepal přikyvoval a shrnul poznatky.

„Zannmalon je planetou pozemského typu. Stejně velká, stejná gravitace. Kyslíková atmosféra. Klima jako obvykle. V tropických zónách rostou husté pralesy a tečou tam široké řeky. Iři hlavní kontinenty, hodně oceánů. Spousta vyhaslých sopek, pohon středně vysoká. Zatím pouze vegetace. O fauně ani zmínka.“

„Takže čistě rostlinný svět, řekl McNamara. „Tudíž nemusíme mít strach z lidí ani z dravým šelem, nýbrž z kyticek.“

„Přesně tak, kapitáne,“ přikývl plukovník. „Už víme, že mohou existovat inteligentní rostliny. Víme také, že mnohé z nich docela rády zaútočí. A dosti nebezpečně.“ Podíval se na Borovského, který mu přinášel svazek fólií. „Něco nového?“

„Spojové vyhodnocení hlásí příjem poloorganických impulzů, pane. Žádné vysílací impulzy známého druhu. Radioaktivita žádná."

„Nějaká vysvětlení?!"

„Vyhodnocení říká, že se nejedná o uměle vyvolané záření. Ale víc toho nikdo neví."

Schonepal byl šéffyzikem vědeckého týmu. Velitel EXPLORE-RU-3218 tudíž nebyl odborníkem v tomto oboru. Poloorganické impulzy mu nic neříkaly.

„Váš názor na věc, McNamara?"

První důstojník pokrčil rameny.

„Rostlinky, pane! U těch je možné všechno. To rostlinky vyznačují ty impulzy. Možná, že se právě jimi dorozumívají ohledně našeho příletu."

„Vtipálku! Mohlo by se jednat o obrannou zbraň?"

„O obrannou zbraň, pane?"

Schonepal zasmušile přikývl.

„Jsem připraven na všechno. S přistáním raději chvíli počkáme,"

O dvě hodiny později počítač opravil své prvotní poznatky a oznámil existenci zvířecího života. Jednalo se o pravěká vodní zvířata, která byla zaznamenána v rovníkové oblasti.

„Takže vodní fauna," s mírnou stopou uspokojení v hlase řekl plukovník. „To mě uklidňuje. Myslím, že teď můžeme přistát."

Převezměte sestavení prvního výsadku."

Kapitán McNamara se nenechal pobízet. Zatímco Schonepal organizoval přípravy na přistání a hledal vhodné místo, věnoval se personální problematice.

EXPLORE-3218 klesal stále níž. V ústí pralesní řeky, tam, kde se rozdvíjoval proud a obtékal jenom mírně porostlý ostrov, našel vhodné místo k přistání.

Ale ještě si zavolal Borovského.

„Lze zjistit, odkud přichází ta směsice impulzů?"

„Nikoli, pane. Ale zdá se, že to jde od hor. Ale nejsme si naprosto jisti."

„Přistaneme tam. Po jedné straně máme moře, totiž na jihu. Na východ od nás bude pobřežní pás, na severu a východě proud řeky. Pokud by na nás někdo zaútočil, bude to vhodné místo pro obranu," řekl a zvedl hlavu. „Takže to jde z pohoří? No, uvidíme."

Schonepal byl klidný jenom navenek. Uvnitř však cítil silné napětí. Mohlo se stát cokoliv. Nikdo si nikdy neuměl předem představit, na

jaké podoby života člověk může na dosud neznámém světě narazit. Nutil se ke klidu.

Na monitorech se objevovaly podrobnosti cizí krajiny. Na téměř modrém nebi stálo slunce, o něco větší než pozemské, zato ale jenom dvě třetiny astronomické jednotky daleko.

Schonepal snížil pohotovostní stupeň na číslo dvě.

Pak jeho loď měkce dosedla. Náraz teleskopických nohou byl odpružen. Antigravová pole zůstala zapojená, protože jinak by loď klesla do písku. Bzučení pohonu ztichlo. McNamara vstoupil do velínu a předal veliteli listinu se jmény vědců, kteří měli jako první vstoupit na povrch planety Zannmalon.

„Ještě ne, McNamaro... Dřív než se tak stane, chci mít jistotu, že si s těmi mořskými dinosaury budeme umět poradit. Borovský podnikne průzkumný let v kluzáku. Vy se svou skupinou opustíte loď, teprve až se v pořádku vrátí.“

Přišla hlášení z laboratoře. Atmosféra planety se ukazovala jako vhodná pro lidský organismus. Žádné škodlivé bakterie. Spektrální analýza vegetace potvrzovala existenci chlorofylu. Cizí prvky nebyly zaměřeny.

Poručík Vasil Borovský odešel do hangáru a sotva přišel rozkaz k průzkumnému letu, ohlásil připravenost. Dostal povolení a vzlétl. Oslnilo ho sluneční světlo. Zapnul clony a pak začal klesat těsně nad hladinu moře. Tenhle úkol se mu příliš nezamlouval. Možná, že bude muset zabít zvíře, které mu nic neudělalo...

„Nelávejte daleko," ozval se z vysílačky Schonepal. „Už jsme vás ztratili z dohledu.“

„Ale já pořád ještě nic nevidím," odvětil poručík. „Jen pár malých ryb v rojích. Připomínají herinky. Mám proti nim zahájit palbu?“

„Nesmysl! Pokračujte v průzkumu!“

Najednou Borovský spatřil větší živou bytost. Připomínala velrybu a nevypadala nijak nebezpečně. Protože neměla nohy, nebylo dost dobře možné si představit, že by vylezla na pevninu a že by zaútočila proti EXPLORERU. Borovský ji ignoroval a letěl dál.

Teprve asi sedmdesát kilometrů jižně od pobřeží se zdálo, že se konečně něco děje. Namířil si to k malému ostrovu, který vypadal podezřele, protože v jeho skalnatých zátokách jako by se vařila voda. Byly tam stovky obřích neforemných příšer, které se neuvěřitelně rychle a obratně přeskakovaly, vrtěly a kroutily ve vodě.

Borovský navázal spojení s EX-3218.

„To nejsou dinosauři. Spíše něco jako velryby, ale na pevninu nejdou. Možná, že se za pár miliónů let vyvinou a budou mít nohy, ale zatím to tak nevypadá.“

„Jak jsou velcí?“

„Tak deset metrů.“

„Dobrá, svůj úkol znáte.“

Borovský vypnul spojení. Nemělo smysl diskutovat, a kromě toho dával Schonepalovi svým způsobem za pravdu. Nemělo smysl brát ohledy a ohrožovat tím lidské životy. Museli vědět, jak bytosti zareagují na jejich zbraně.

Borovský vyhledal jedno starší zvíře, které zrovna vyplulo na hladinu. Opatrně se k němu blížil. Pak sestoupil ještě o něco níže a vyslal na zvíře energetický paprsek.

Cizí bytost byla okamžitě mrtvá. Otočila se na záda, ukázala bílé břicho a pak se zvolna ponořila do křišťálové, jako sklo průzračné vody.

Borovský si otřel pot z čela. Byl dobrým biologem a zoologem. Zabíjení zvířat mu vadilo. Byl rád, že to má za sebou. S úlevou se vznesl a vrátil se od místa činu.

Ještě než se vrátil, McNamara se speciální jednotkou vstoupili na pevninu.

Slunce kleslo k obzoru. McNamara věděl, že mu do setmění zůstává jen pár hodin. Rotační doba na Zannmalonu činila třicet hodin.

Nevzdálili se nikam daleko od lodi, pro jistotu zůstávali v dosahu jejích střelných zbraní. Geologové brali vzorky písku a půdy a označovali je. Bakteriologové jednali podobně. Všude se nacházel bezpočet stop biologického života. Schonepal byl propojen s helmovými vysílačkami mužů venku a mohl poslouchat, co si povídají.

„Vypadá to jako hloh - větve i listí... No, vezmeme si jednu větvičku,“ říkal právě jeden mladý biolog.

„Podej mi nůžky.“

Muž vzal nůžky a odstříhl spodní větvičku.

V tu chvíli křoví jako by oživilo. Větve se divoce rozkomiňaly a mlátily kolem sebe. Oba muži padli k zemi a plazili se z dosahu zdívočelé rostliny.

„Co se děje?“ vykřikl Schonepal.

Rychle mu to řekli.

„To křoví se pohybuje z místa?“

„Nepronásleduje nás, pane. Má kořeny."

„Dobrá. Aspoň něco. Ale příště buďte opatrnější."

Schonepal podobným způsobem střežil i ostatní skupiny. Pomocí panoramatické obrazovky to bylo docela dobře možné. Kdyby jeho lidem odněkud hrozilo nebezpečí, ozval by se. Ale nepříjemnost s oživlým křovím zůstala zatím jedinou.

Když se setmělo, průzkumná jednotka se vrátila na loď. Vědci zahájili analýzy nasbíraných vzorků.

„Nemyslím," řekl Schonepal McNamarovi, „že bychom si tuto noc nemohli dopřát zasloužený odpočinek. Vypadá to, že je tu všechno v pořádku. Postačí obvyklé hlídky. Vracíme se na stupeň čtyři."

„Souhlasím, pane."

Prospali se a ráno velitel určil tři expedice. První měla za úkol propátrat břeh západním směrem, druhá východním a třetí se měla přeplavit přes řeku a propátrat oblast podhůří. Tuto třetí skupiny vedl sám plukovník Schonepal.

Profesor Nordmann patřil k výjimkám, které neměly žádnou vojenskou hodnotu a ani na nic takového nekladly důraz. Byl to civilista. Protože patřil k nejvýznamnějším kosmologům, mohl si ledasco dovolit, aniž by se dostal do nepříjemností.

Pancéřové vozidlo se sunulo po pásech ke břehu řeky. Vegetace tam byla řídká a prostupná.

V kajutě seděla Schonepalova expedice. Deset mužů a tři ženy tu našli dostatek místa, přestože vozidlo vezlo ještě spoustu vybavení a přístrojů. Řídil seržant Buddy Crack, který na lodi sloužil jako děvče pro všechno.

„Vskutku nebezpečně nevinně vyhlížející planeta," řekl profesor Nordmann a pokyvoval hlavou. „Pro mne je takový neškodný svět vždycky nebezpečný."

Schonepal byl jiného názoru.

„Proč nejste klidný, profesore? Já jsem!"

„Jste prostě jednoduchá povaha, plukovníku. Já jsem na vaší lodi už dva roky a společně s vámi jsem prošel nejednu neznámou planetu. Ovšem nejhorší překvapení číhají vždycky tam, kde je nejméně čekáme. Na světech jako je tento."

Schonepal byl najednou jako proměněný. Pobaveně se rozesmál.

„Ale, profesore, nač malujete čerta na zeď? Už skoro stovku hodin prozkoumáváme charakteristiku planety a zatím jsme nenašli nic skutečně podezřelého... Kromě toho křoví."

„A co záření z hor? Na to jste už zapomněl?"

Schonepal mávl rukou.

„Uvidíme, profesore. Pokud je řeka před námi z normální vody, nebude nám v cestě do hor nic bránit."

Řeka neskrývala žádná nebezpečí. To věděli už ze včerejších analýz. Přepľuli ji a bez problémů se dostali na protější břeh.

„Kurz trochu víc doprava," řekl Crackovi Schonepal. „Postarejte se, abychom se k pohoří dostali při řece."

Řeka, kterou právě přepľovali, tekla zhruba deset kilometrů na východ, pak zatočila k severu a mizela v horách. Crack se tedy musel držet východním směrem, aby přesně tam vyšel ven z pralesa.

Krajina se potom téměř neměnila. Nebylo tam najednou ani více stromů - země se zvedala do kamenitého, kopcovitého terénu. Kopce připomínaly hřbety pravěkých zvířat.

Seržant Hoax si hrál se zaměřovačem, který dokázal zaregistrovat i sebemenší emise záření.

„Směr ještě pořád souhlasí," řekl a ukázal k pohoří, které se tyčilo k obloze. „Poměrně značný rozptyl. Musí to mít více zdrojů."

Schonepal skoro neposlouchal". Spojil se s McNamarou, který zůstal na lodi.

„Všechno v pořádku, kapitáne?"

„Máme vás na monitorech, pane."

Nordmann se zašklebil a zeptal se: „Takže, Schonepale, přece jen si nejste jistý?"

Velitel pokrčil rameny a vzhlédl. Hory se o něco přiblížily. Vypadaly vyšší, než by podle měření měly být.

Slečna Pegginsová, bioložka a také asistentka Borovského, ukázala ven a řekla fyziku Gabrielovi: „Podívejte se, poručíku, jak je to kamení porostlé! Připomíná to bodláky, že?"

Borovský zabručel: „Gabriel je fyzik. Ten nedokáže rozlišit bodlák od chřestu."

„Zato vám je zcela nejasný rozdíl mezi atomem a elektronem," odvětil fyzik.

Pohoří se blížilo. Nalevo od údolí bylo vidět temné díry, které Schonepal identifikoval jako jeskyně. Zatím nebylo jasné, jestli záření vychází z nich. Vozidlo se sunulo dál, pak ale odbočilo trochu doprava a drželo se při břehu, přesně podle instrukcí.

Zpočátku slyšeli jenom temné hučení. To však sílilo a bylo nakonec natolik hlasité, že neslyšeli vlastní slovo. Obrázek, který se jim

potom nabízel, byl svým způsobem jedinečný.

V mohutných kaskádách se pohořím řítíl proud vody. Muselo to začínat kdesi nahoře na náhorní plošině. Zatím to byl prudký, silný vodopád. Za miliony let si tudy možná proklesl cestu a utvořil údolí. Dnes ale padal z terasy na terasu, pěnil, hučel, vytvářel malá rozpěněná jezírka a z těch se dál řítíl dolů.

Stáli před nádherným zázrakem přírody a ani nedýchali.

„Úžasně!“ zařval Nordmann a chytil velitele za paži. Ten přikývl.

„Ano, už jsem taky úplně mokrý,“ křičel na něj.

Jakékoliv dohadování bylo zbytečné.

Teprve když se znovu usadili v kabině vozidla, zlepšilo se to.

Poručík Gabriel ukázal k západu.

„Měli bychom se podívat do těch jeskyní. Záření stoprocentně přichází odtud.“

Buddy Crack pohnul s vozidlem a namířil si to tím směrem. Sotva ujeli pár desítek metrů, už bylo jasné, že záření doopravdy rapidně sílí.

Zastavili se hned u první jeskyně, na kterou narazili.

Geolog Lazarus se postavil těsně k Nordmannovi.

„Struktura kamení naznačuje, že se u těchto jeskyní nejedná o přirozený původ,“ poznamenal a poklepal na nejbližší balvan. „Už vůbec ne vinou vody. Přicházela by v úvahu snad jen vulkanická činnost. Ale po té tu zase nezůstaly charakteristické stopy.“

„Možná, že ty jeskyně někdo vyhrabal,“ podotkl Schonepal.

„To by byla ta poslední možnost, na kterou bych pomyslel,“ řekl Lazarus a zavítě! hlavou. „Musí existovat jiná možnost tvorby jeskyní, třeba i nějaká nám dosud neznámá. Možná, že časem najdeme nějakou stopu.“

Jediná stopa, kterou pak našli, je naplnila ještě větším podivem.

Vstupy do jeskyní byly všechny překvapivě stejné - kulaté o průměru pěti metrů. Záření jako by vycházelo ze všech směrů. Naprosto se nedalo určit, odkud přesně.

Nordmann se nikterak nesnažil skrývat svou nedůvěru.

„Já nevím, veliteli! Můj pocit mi stále říká, že tady něco ne-souhlasí. Varuje mě před nějakým nebezpečím. Momentálně velmi silně... Nechcete se raději vrátit?“

„Možná, že by bylo nejlepší poslat napřed ozbrojenou skupinu,“ řekl Lazarus. „Člověk nikdy neví, jaká nebezpečí ho čekají - a můj cit mě ještě nikdy neklamal.“

„Tenhle svět vypadá neobydlené," řekl Schonepal. „My všichni jsme ozbrojeni. Můžeme se bránit. Tak proč se vracet?"

„Nevím... Intuice," odpověděl Nordmann.

Nenašli nic a po další hodině se vrátili k vozidlu. Nastalo poledne.

Pojedli a odpočinuli si. Začínal nový den, 3. srpna. I na Eysalu.

Osud jim dopřával ještě čtyřicet hodin.

Borovský tak trochu věřil intuici a proto se Nordmannovi nevy-smíval. „Vy si myslíte, že by ty chodby mohly postavit nějaké inteligentní bytosti, profesore?"

„Jsem o tom přesvědčen. Žádný přírodní úkaz nestvoří takové tvary.

Jsou příliš pravidelné. Výška chodeb se zdá být přesně vyměřená.

Osobně jsem přesvědčen, že tu máme uměle vytvořené dílo. Těžko ale říct, čím je to práce. Neznám žádnou bytost v Mléčné dráze, která by byla dostatečně inteligentní, aby postavila takové jeskyně.

Zároveň je tu jeden rozpor - proč by tak inteligentní bytosti bydlely v jeskyních?"

„Možná, že jejich budovatelé vymřeli."

„Nebo se na Zannmalonu nacházeli jenom přechodně, poručíku.

Třeba tu pátrali po rudách nebo jiných surovinách. Ale to by tu museli zanechat odpovídající stopy."

Tentokrát pronikli hlouběji do hory, hlouběji než předchozí expedice. Hledali zdroje záření, ale pořád to přicházelo ze všech stran.

Geolog Lazarus si zoufal.

„Podle mého názoru tu existuje jenom jeden zdroj záření, ale skála ho rozptyluje."

„To nesedí... To bychom nemohli mít tak dobrý příjem Schonepalovy vysílačky," namítal Borovský.

„Ne. Tohle bude jiný druh záření. Rád bych věděl, co se za tím skrývá."

Nordmann nedebatoval. Kráčel kupředu a pátral.

Najednou se chodba rozšířila.

Slečna Pegginsová vykřikla.

Nordmann, který stál vedle ní, ji popadl za ruku.

„Uklidněte se, slečno Pegginsová! Není důvodu ke zmatkům. To zvíře je mrtvé. Už hodně dlouho."

Borovský zíral na obří tělo pravěkého zvířete, které se před nimi doslova rozprostíralo uprostřed velkého prostoru. Připomínalo velrybu, stejně jako vodní obří, na které narazili v moři.

Světlo lamp ukazovalo propadlou kůži, pod kterou se rýsovaly kosti. Někde se už kůže rozpadala. Tam byly kosti zřetelně vidět. Jediné, co zůstalo poměrně dobře zachováno, byla hlava toho zvířete. Měla v průměru pět metrů. Oční důlky byly prázdné. Pod nimi se otevírala škvíra, pravděpodobně tlama. V té se leskly zuby alespoň to tak vypadalo.

„Dinosaurus," překvapeně hlesl Lazarus a zapomněl přitom na záření.

Slečna Pegginsová se mezitím vzpamatovala. Skutečnost, že zvíře je mrtvé, ji očividně uklidnila. Předstoupila o krok a posvětila si na hlavu toho zvířete.

„Ne, to není dinosaurus. Především končetiny... Podívejte, ty nesloužily k pohybu, nýbrž jako chápavé nástroje. K pohybu to nemělo vůbec žádné končetiny. Pravděpodobně se to plazí."

„Dobře, není to dinosaurus," zabručel Lazarus.

Nordmann ho ignoroval a následoval slečnu Pegginsovou.

„Myslíte, zeje to inteligentní?"

-Bioložka pokrčila rameny.

„Netuším, profesore. Proč se ptáte?"

Nordmann vzdychl.

„Podívejte se-kvůli támhletomu."

Teprve nyní si členové expedice všimli mohutného ocelového bloku v blízkosti hlavy zvířete. Blok měl tvar skříně a bezesporu byl uměle stvořen. Vepředu měl páky a tiše to v něm bzučelo. Takže příkon stroje pracoval.

„Podívejte se," zopakoval Nordmann a bezmocně mávl rukou.

„Horní končetiny zvířete jsou jako by napřažené. Pravá je na páce, jako by s ní chtěla pohnout."

„Ale to je přece vyloučeno!" zvolal Lazarus. „Taková hora masa přece nikdy nemůže být inteligentní!"

„Vy a ty vaše předsudky!" odsekl Nordmann. „Co má velikost těla co dělat s inteligencí? Támhleto zvíře prostě bylo inteligentní! A řekl bych dokonce, že samo vyvrtalo ty vstupy do podzemí. Neptejte se mě jak to asi mohlo udělat, ale pravděpodobně to udělalo."

„Velikost hlavy přesně odpovídá průměru chodeb," suše konstatovala slečna Pegginsová. „Neměli bychom teď informovat velitele?" Spojení bylo navázáno rychle. Schonepala nové informace rozrušily. Prikázal, že se nikdo nesmí ničeho dotknout. Chtěl přijít s Hoaxem a Gabrielem osobně.'

Zatímco čekali, Borovský je informoval o svém lovu na mořské obry. Zdůraznil, že zvířata v moři nebyla zdaleka tak velká jako zvíře v jeskyni, a že určitě nejsou nijak příbuzného druhu. Kromě toho ta v moři neprokazovala inteligenci.

Schonepal a jeho průvodci dorazili. Nechápatě postávali před nálezem a potvrzovali Nordmannovu domněnku, že zvíře patrně chtělo pohybovat tou pákou.

„Třeba to byla náhoda“ řekl nakonec Schonepal. „Zvíře přišlo do hor, našlo jeskyni a vlezlo do ní... Tady před tím strojem pak cháplo... Já se přikláním k Lazarusově teorii, že tohle zvíře nikdy nebylo a nemůže být inteligentní - protože to by znamenalo konec naší civilizace. Protože jinak by tohle zvíře sem do naší Galaxie někdo dopravil.“

„Nesmysl!“ vybuchl profesor Nordmann a zrudl. „Kdo by mohl mít nějaký zájem na tom, aby nám tu vyložil takovou obří housenku? Určitě to je zdejší druh, žije v horách... A možná se potkáme s nějakým živým exemplářem.“

Slečna Pegginsová ukončila debatu.

„Smím něco navrhnout, veliteli? Tohle stvoření je bohužel mrtvé a už nepředstavuje hrozbu. Ale mohlo by nám pomoci. Dovolíte, abych vzala na palubu nějaké vzorky?“

„Jistě. Třeba nás to dovede dál.“

Slečna Pegginsová přikývla a požádala Borovského, aby jí pomohl. Zatímco se ostatní potulovali po velké jeskyni a pátrali po dalších stopách, a zatímco poručík Gabriel kontroloval ocelový blok, oba přírodovědci vykročili se svými instrumenty k zdechlině.

Ale zůstalo jen u záměru.

Nejdříve se zlomila Borovského terkonitová pila, když se pokusil uříznout kousek kosti.

To bylo první překvapení.

Druhé bylo ještě horší - to když se Borovský pokoušel uvolnit kus kosti vysoce energetickým paprskem své pistole. Zprvu se nestalo vůbec nic, ale pak se materiál zbarvil a trochu se zcvrkl. To bylo všechno. Netavil se ani nezplynoval.

Biolog se napřímil.

„Tady něco nesedí,“ řekl tlumeným hlasem. „Ani samotný arkonit by neobstál pod paprskem téhle energie - ale ty kosti to vydržely.“

„Pomocí obvyklých prostředků tady nic nevyřešíme, Schonepale,“ konstatoval kosmolog Nordmann. „Máme tady kostru, potaženou

kůží. Patřila bytosti, jakou jsme ještě nikdy neviděli. I to je jasné. A nedaří se nám do ní proniknout pomocí obvyklých prostředků. Musíme tedy použít neobvyklé prostředky."

Seržant Hoax vstal od zaměřovačích přístrojů a protáhl se.

„Paprsky neznámého záření sice přicházejí ze všech směrů, ale prokazují přece jen určitou koncentraci v severním směru. Myslím, že když budeme hledat tím směrem, mohli bychom najít zdroj."

„Ale dnes už ne," energicky konstatoval Schonepal. „Mně dnes docela stačila ta zatracená kostra."

Nordmann mu odporoval.

„Nesouhlasím, veliteli! Neměli bychom ztrácet čas. Pošlete vozidlo k lodi a vydejte rozkaz, ať nám sem přiveze přenosnou laboratoř.

Zatímco Borovský a jeho lidé budou prohledávat zbytky té podivné příšery, ostatní skupiny mohou proniknout hlouběji do jeskynního labyrintu a pátrat po zdroji záření. Experti se mohou zabývat tím ocelovým blokem. Nedělá mi dvakrát dobře pomýšlení, že by můj život měl být závislý na nějaké hloupé náhodě."

Po krátké diskusi byl Nordmannův návrh přijat.

Buddy Crack nechal slečnu Pegginsovou a několik vědců nastoupit a pak s nimi odjel na jihozápad.

Za hodinu se Crack vrátil s týmem vysoce kvalifikovaných vědců a specialistů z pojezdné laboratoře. Když spatřili cizí zvíře, nijak na to nereagovali. Teprve když se pustili do práce, vypadali stále zarputileji, až se nakonec kabonili jako sto čertů. Neexistovalo nic, co by umožňovalo vzít vzorek kostí na ana-

lyzu. Jediné, co se podařilo, bylo zjištění specifické váhy, a to bylo vskutku neuvěřitelné: kubický centimetr kosti vážil pět kilogramů!

„To je fyzikálně vyloučeno!" hřímal profesor Nordmann. „Taková bytost v těchto podmínkách? Vyloučeno! To by tady musela být zatraceně jiná gravitace!"

Schonepal pokrčil rameny a dodal: „Profesore, budu asi muset informovat centrální místa. Perry Rhodan se musí dozvědět, co jsme tady objevili. Možná, že na jiných světech už někdo objevil něco podobného. Tohle je zdechlina, ale jak asi musí vypadat živý tvor?

Co když je útočný a inteligentní? A co když máte pravdu,

Nordmanne, že ho nelze zabít konvenčními zbraněmi?"

„Neexistuje nic, co by se nedalo zničit," řekl Borovský.

Nordmann na něj pohlédl.

„Doufejme, že se nemýlíte," odvětil. „Věřte mi, já sám bych si přál,

abych neměl pravdu. Ale upřímně doznávám, že nevím, co na to mám říct. Dívám se na něco, co by správně ani nemělo existovat. A ničemu nerozumím."

„Je to mrtvé," řekl Schonepal se stopou zadostiučinění v hlase.

„Možná, že je to poslední exemplář svého druhu."

„A jestli, pak to není mrtvé dlouho, veliteli. Hlava ještě zůstala, a k tomu nám chybí vysvětlení. Nejenom kosti, ale ani kůže se nehodlá podrobit našim metodám... Je to vůbec kůže?"

„Označil bych ji alespoň za organickou hmotu," řekl Borovský, který stál vedle slečny Pegginsově. „Bohužel máte pravdu, profesore — nelze ji prozkoumat. Dokonce i ty nejsilnější kyseliny po ní stékají jako voda a nezanechávají stopu."

Schonepal ustoupil o krok.

„Spojím se s McNamarou. Uvidíme, co nám řekne centrála flotily. Očekávám, že se do setmění vrátíte, Nordmanne. Převezměte tady velení... Ale opatrně, rozuměl jste?"

Z jeskyně vedly chodby ve třech různých směrech. Seržant Hoax určil sever, proto si vybrali prostřední chodbu.

Malá skupinka průzkumníků čítala čtyři muže a jednu ženu. Vedl ji profesor Nordmann a přestože dobře věděl, že by se živému zvířeti neubráníl, přece jen držel v ruce zbraň.

Za ním kráčet Hoax se zaměřovacím přístrojem. Zbraň měl u pasu a na prsou se mu houpala lampa.

Poručík Gabriel a slečna Pegginsová se drželi pohromadě. Poručík Borovský šel poslední. Také on držel v ruce paprskomet. Ve druhé svíral reflektor.

Chodba byla neuvěřitelně pravidelná. Stěny, země a strop byly hladké, jako potažené tenkou vrstvou glazury. Nemohlo být pochyb, že jeskyně a labyrint chodeb jsou umělého původu. Nestvořil je žádný přírodní jev.

Vzduch byl dusný, ale snesitelný. Bylo tam teplo.

Sotva chodba uhnula doleva, Hoax se zastavil.

„Záření nadále přichází od severu. Když půjdeme dál, začneme se vzdalovat."

I Nordmann se zastavil.

„Poslechněte, Hoaxi, co je to za záření? Není nebezpečné?"

„Ne, to není, profesore. Neobsahuje žádné nebezpečné prvky.

Alespoň podle našich dosavadních poznatků je neškodné."

„Jste si jist?"

„V tomto ohledu ano. Ale netvrdím, že nemůže být nebezpečné z nějakého důvodu, který neznáme.“

„Dobrá, pokračujeme. Musíme to risknout.“

Asi po třiceti metrech chodba znovu odbočovala k severu, takže znovu mířili ke zdroji záření. Nikdo z nich se necítil dvakrát dobře.

„Mám strach,“ zamumlala slečna Pegginsová a protlačila se blíže ke Gabrielovi. „Možná jsme stejně mohli počkat, dokud Schonepal nebude mít nové instrukce.“

Nikdo jí neodpovídal.

Chodba se rozšiřovala, strop se zvedal ... Že by nová jeskyně?

Nordmann zpomalil.

„Opatrně! Blížíme se možná k další jeskyni, a možná, že tu narazíme na nějakého živého příbuzného té mrtvé potvory! Buďte připraveni!“

Kráčeli nyní bok po boku, protože chodba tu byla dostatečně široká. Pak se najednou přece jen zase rozšířila do očekávané jeskyně. Tahle však byla větší než ta první a měla boční prostory.

Něco jako jeskyňky.

A ty nebyly prázdné. . .

„Co je to?“ zeptal se Borovský a přimhouřil oči, jako by tak mohl lépe vidět. „Zdá se, že tu někdo uložil munici.“

Předměty byly dlouhé deset až dvanáct centimetrů a silné dva až tři centimetry. Jejich barva hrála dofiálová. Neležely nijak uspořádaně, nýbrž přes sebe, jako by je tam někdo jednoduše vysypal. Očividně to nebylo nic živého. Myšlenka, která vypadala absurdně.

„Fazole!“ hlesl seržant Hoax.

Skutečně - neznámé předměty připomínaly fazole, nebo možná doutníky. Musely jich tam být tisíce.

„Nesmysl!“ zvolal svým typickým způsobem Nordmann a přistoupil blíže k těm věcem. „Jak by se sem dostaly fazole? Ovšem lze se domnívat, že je to skutečně nějaká potrava toho zvířete. Viděl někdo z vás takovou zeleninu růst na Zannmalonu? Slečno Pegginsová?“ Bioložka zavrtěla hlavou. Pořád ještě fascinovaně zírala na nový objev.

„Ne, bohužel ne, profesore. Tohle ovoce neznám.“

„Možná, že to roste jenom na horách,“ poznamenal Borovský.

„Anebo si to tady pěstují.“

„Jako žampiony?“ zeptal se Nordmann.

Biolog pokrčil rameny.

„Uvidíme. Musíme to analyzovat. Dovolíte, profesore, abych pár

kousků posbíral a vzal je s sebou na loď? Jsem zvědav, jestli budou stejně odolné jako kosti a kůže té zdechliny."

„Sbírejte si, sbírejte," přikývl Nordmann a znovu vykročil. Obešel jeskyni a zjistil, že je čtyřicet metrů dlouhá a asi dvacet metrů široká. Na opačném konci z ní vedla další chodba.

Seržant Hoax mezitím ukončil měření.

„Ty fazole," řekl, „vydávají záření. Má někdo z vás vysvětlení proč asi?"

Nordmann se prudce otočil.

„Co to povídáte? Záření vychází z těch věcí? To myslíte vážně?"

„Přístroje to prozrazují, pane. Omyl je vyloučen."

„Fazole, které vydávají záření...," zašklebil se Borovský.

Nordmann na něj káravě pohlédl a sklonil se, aby jednu z „fazolí" sebral.

Položil si ji na otevřenou dlaň a sledoval ji ve světle reflektoru.

Hladký povrch se fialově leskl. Nikde žádná spára. Ta věcička byla uzavřená a nevypadala nijak křehce.

„Moc to nemačkejte," varoval Nordmann Borovského.

Biolog pokrčil rameny.

„Zprvė se toho tady válí spousta, a zadruhé se nezdá, že by ta slupka hned tak praskla. Naopak, myslím si, že nás čeká ještě řada překvapení. Dovolíte?"

Nečekal na Nordmannovo svolení a vzal fazoli do ruky sám.

Ohmatal ji, zavrtěl hlavou a strčil ji do speciální kapsy.

„Takže je sbíráme," řekl přitom slečně Pegginsovė.

Fazole byly těžké a každá z nich vydávala minimální dávku záření.

Nedalo se předpokládat, že by rostlinné předměty skrývaly něco jako vysílačku. Proto tohle nemohly být fazole.

Ovšem čím tedy v tom případě byly?

Nordmann si tím nelámал hlavu.

„Už jste jich zabalil dost, Borovský?"

„Asi dvacet nebo třicet. Myslím, že to stačí."

„Taky bych řekl. Za dvě hodiny se stmívá. Měli bychom se do té doby vrátit na loď."

„Dobře," odpověděl Borovský a vzal slečnu Pegginsovou za ruku.

„Jdeme."

V laboratoři se Borovský mračil na přinesené exempláře tajemných fazolí.

Jedna z nich ležela na kovové desce stolu. Vedle ní nože, ocelové

pily, kladivo, malá svářečka a paprskomet.

Ale fazole nevykazovala ani škrábnutí.

„K čertu...!“ zavrčel biolog.

Venku už vládla noc. Zannmalon neměl měsíc a na nebi plulo jen pár hvězd. Byla tma.

„Možná, že na jiných odděleních budeme mít víc štěstí,“ řekla unaveně slečna Pegginsová.

Borovský sáhl po interkomu.

„Gabrieli? Jak jste daleko?“

„Nic, Borovský. Nikdo ten oříšek nerozlouskl. Leželo to pod hydraulickým lisem. Prostě se o to zastavil.“

Chemické oddělení hlásilo, že fazole nereaguje ani v kyselinové lázni.

Hoax z lékařského oddělení hlásil, že fazoli ostřeloval všemožnými druhy záření - a nic. Zlomil na tom dva skalpely.

Z technické laboratoře přišla nakonec zpráva, že fazoli uložili do reakční komory fúzního reaktoru. Tam že dosud je. A vypadá nezměněna.

Když Borovský vypnul interkom a znovu se otočil k Pegginsové, byl bledý jako stěna.

Plukovník Schonepal vyslechl hlášení jednotlivých sekčních šéfů.

Všechna zněla stejně - nelze analyzovat předmět, který pracovníci nazvali jako fazoli. V určitém směru je tedy pravděpodobně příbuzná se zdechlinou neznámého zvířete. Obojí bylo nezničitelné.

Velitel lodi začínal ztrácet optimismus. Začínal se Zannmalonu obávat. Musel myslet na oživlé balvany a pancéřové ještěrky. . .

Kapitán McNamara seděl v kontrolním křesle. Pozoroval přístroje a říkal: „Víte, co by mi bylo nejmilejší, pane?“

„Co?“

„Kdybychom mohli okamžitě odstartovat a zmizet odtud. Okamžitě!“

Schonepal musel v duchu přiznat, že má stejné přání. Netušil, že na to už je pozdě. Dokonce ani okamžitý start by nemohl EXPLORER-32 i 8 zachránit. Takový start by znamenal smrt celé posádky.

To však Schonepal opravdu netušil, takže na svého podřízeného zavrčel: „Jak si to představujete? Prostě byste zdrhl? Už jsem poslal zprávu centrále. Jak bych vysvětlil, že jsme přerušili práci a že jsme vypadli? Protože jsme měli strach?“

„Protože jsme byli opatrní, pane.“

„A to si myslíte, že by mi admirálové sežrali? Ne, Začali jsme, tak to taky skončíme. My tu fazoli rozlouskneme, i kdybychom ji měli rozstřílet z palubních děl ... A kromě toho pošleme do hor další expedici dobrovolníků."

„To jsem zvědav, kdo se do ní přihlásí."

McNamarův pesimismus se prokázal jako chybný. Hlásilo se více lidí, než čekali. O hodinu později expedice vyrazila. Velel jí Borovský, seržant Crack opět řídil vozidlo.

Zvíře bylo nezměněné, stejně jako ocelový blok stroje, u kterého leželo. Několik techniků se věnovalo jeho prohlídce. Ostatní - to znamená Borovský, Hoax a tři vědci - se dali "do prohlédávání jeskyněk. I tam se zdálo být všechno při starém. Světlo ručních svítilen se odráželo od fazolí.

Hoax zapnul náramkovou vysílačku a informoval Schonepala. Borovský se sklonil, aby zvedl pár fazolí, když vtom pocítil vibrace. Napřímil se a tázavě pohlédl na své druhy.

„Co to bylo?" zeptal se.

„Ze by zemětřesení?" odpověděl Hoax. „V horách by to bylo docela dobře možné."

„Zemětřesení je možné všude, nejenom v horách," řekl Borovský.

„Možná bychom odtud měli vypadnout. Jestli to zasype vchod, jsme v háji."

Země se znovu zachvěla.

„Rychle, Hoaxi. Mizíme!"

Seržant Crack se ozval ve sluchátkách: „Uklid'te se do bezpečí, poručíku. Tady venku se třese země. S vozidlem to háže jako na vlnách. Jak vás mám vytáhnout ven? Co když vás to zasype?"

„Bez starosti. Ta skála něco vydrží."

Borovský zaslechl kroky, které se rychle blížily. Nebyl nijak překvapen, když se objevila pětice vědců, kteří se věnovali pokusu o analýzu zdechliny.

„Co je? Proč jste tam nezůstali?"

„Ten stroj, poručíku! Začal pracovat!"

„Pracovat? Co to znamená?"

„Zahájil činnost, bylo to zřetelně slyšet. Když přišel první otřes země, uvnitř se něco rozbzučelo, rozsvítilo se... Začalo to pracovat. Předtím to jenom tiše bzučelo... Takže to bylo asi jen v pohotovosti. Otřes půdy musel způsobit aktivaci stroje."

„V tom případě," řekl Hoax, „to nemohlo být obyčejné zemětřesení."

Muselo se stát něco, s čím nikdo nepočítal. Hoaxi, dejte vědět Schonepalovi. My se zatím stáhneme."

Země se zachvěla potřetí.

„Hele, fazole!" zvolal kdosi.

Fazole se hýbaly.

Bylo to, jako by dostávaly neviditelné energetické impulzy. Některé nadskakovaly do výšky a padaly k zemi. Dvě dokonce praskly.

Borovský se zděšením sledoval, co z nich vylézá ven. Vypadalo to jako červ s kulatou hlavou. Měřilo to deset centimetrů, mělo to fialovou barvu a uprostřed to bylo podivně sešněrováno. Zhruba jako vosy. Na zadním konci tlusté bezoké hlavy seděla čtyři kusadla - dvě nahoře a dvě dole.

Ty fazole byly ve skutečnosti vajíčka!

Už při prvním pohledu si Borovský uvědomoval podobnost zvířat s mrtvou obří housenkou, ale zdálo se mu prakticky nemožné, aby tak malé stvoření vyrostlo do tak úctyhodných rozměrů. A pokud ano, jak dlouho to mohlo trvat?

Události se začínaly předhánět.

Dva malí Červi se rozhýbali. Teprve nyní si Borovský všiml nožiček, které jim seděly pod hrudí. Bylo jich tolik, že je nespočítal, ale odhadoval jejich počet na padesát.

I ostatní fazole praskaly. Brzy se po jeskyni plazilo velmi mnoho červíků, kteří se očividně teprve vypořádávali s novou situací.

„Máme vzít jednoho s sebou?" zeptal se Borovský, který mezitím už zapomněl na zemětřesení a o novém nebezpečí nic netušil. „Možná, že pak konečně něco objevíme. Garette, prosím vás..."

Garett přikývl a sklonil se, aby popadl některého z červíků, kteří leželi u jeho nohou a kroutili se, jako by je trápila bolest.

Ale jeden z nich se ohnul do oblouku a vymrštil se Garrettovi do obličeje. Bylo zřetelně vidět, jak červík otevírá tlamu, plnou malých zoubků. Uprostřed měl jeden mimořádně velký zub, trochu ohnutý a s otvorem vpředu. Z otvoru vycházel mléčně zbarvený paprsek, který Garetta vmžiku zahalil. ;

Když se pak mléčná mlha po chvíli rozplynula, Garrett nikde.

Na zemi ležela slizká hromádka nedefinovatelné hmoty.

„Pryč! Honem pryč odtud!" zařval Borovský a postrčil Hoaxe.

Spojař upustil vysílačku a dal se na útěk. I ostatní překonali prvotní šok a pohnuli se.

Ovšem čerstvě vylíhnutí červi se rychle zorientovali a zaútočili.

Pokoušeli se jednotce odříznout ústupovou cestu. V celých hordách se vrhali na bezmocné oběti a ostříkovali je smrtonosnou mlhou, která je pak rozpouštěla.

Borovský ještě viděl, jak se tři muži proměnili v kaši. Pak přeskočil poslední tři červy a vrátil se do chodby. Utíkal pryč, ani se neohlížel. Ale slyšel za sebou kroky, takže se mohl domnívat, že se podařilo uprchnout i někomu dalšímu.

Když vběhli do první jeskyně s mrtvou příšerou, stál u ní jenom Hoax. Všech osm vědců zmizelo.

„Támhle, podívejte!“ zvolal Hoax a vyčerpaně se opřel o stěnu. „Ten stroj! Co to s ním je?“

Borovský se podíval na ocelový blok neznámého stroje. Země se mu chvěla pod nohama. Kovová schránka stroje růžově zářila. Teprve nyní si uvědomovali, jaké je tam vedro.

„Ta věc může každou chvíli explodovat! Nesmíme nechat ostatní ve štychu...“

Hoax ho přerušil: „Nikdo z nich už nežije, poručíku. Viděl jsem, jak je ty bestie dostaly. Bylo to strašné. Co je tohleto za svět?“

„Schonepal to tušil. Přesto došlo ke katastrofě. Ale on sám za nic nemůže...“

„Musíme odtud! Ty malé potvory budou hned tady!“

Poručík Borovský se tvářil rozhodně. Tasil paprskomet a řekl:

„Uvidíme, jestli obstojí proti čisté energii. Tak snadno se jim nevzdáme.“

Zaujali pozice a čekali.

Nejdříve neslyšeli nic než bzučení stroje. Pak bylo v pozadí slyšet šustění, které se rychle blížilo. Nakonec se vynořila první zvířata.

„Skáčou jako kobylky,“ zašeptal pobledlý Hoax. „Aspoň pět metrů daleko...“

„Kobylky... Ale jako z kovu... Kovobylky.“

Nejméně dvacet kovobylek se vzneslo v jediném skoku proti nepříteli. Vskočily přímo do vějíře světla, které by roztavilo jakýkoliv kovový blok.

Ale kovobylky ne!

Pak zaútočily.

Borovský tlumeně vykřikl a upustil zbraň. Otočil se a pelášil pryč.

Hoax ještě chvíli čekal, protože nemohl uvěřit, že jeho zbraň je neúčinná... Najednou se pochod kovobylek zarazil. Jako na rozkaz zůstaly ležet... Chovaly se pasivně. Hoax je pozorně

sledoval. Věděl, že by měl utíkat za Borovským, ale říkal si, že výsledky jeho pozorování mohou být důležité pro přežití ostatních. Kovobylky zřejmě poslouchaly neviditelného vůdce. . . Ze by ten tajemný stroj?

Hoax zvedl paprskomet a nastavil jej na stažení paprsků. Energetický paprsek byl nyní silný jenom jako prst a vysílal velkou koncentraci energie.

Namířil na nejbližší kovobylku a zmáčkl tlačítko.

S úlevou zjišťoval, zeji to zničilo!

Takže přece jen proti nim něco měli! I když... Proti deseti útočníkům najednou to byla chabá zbraň. . .

Mezitím se sešňěrovaná těla kovobylek ještě více stáhla, až se nakonec u té nejbližší rozdělilo. Kovobylky se dělily jako buňky! Z jednoho zvířete vznikla dvě! Z jednoho tisíce dva tisíce!

Hoax se otočil a vzal nohy na ramena.

Borovský dospěl k východu z jeskynního labyrintu. Místo, kde Buddy předtím zastavil s vozidlem, bylo nyní prázdné. Podle stop otočil a ujel odtud.

Zapnul náramkovou vysílačku, ale zachytil jenom směsici vzrušených hlasů, kterým nebylo rozumět. . . Na palubě lodi nastala panika!

Tomu nerozuměl. Posádka lodi přece nemohla tušit, co se děje v jeskyni. Hoax nestačil odvysílat varování. Tak proč? A proč utekl Crack? Tady venku žádné kovobylky přece nebyly!

Zapnul vysílačku a zavolal EXPLORER. Pak přepnul na příjem. Nic.

Nikdo se mu nevěnoval.

Muselo se něco stát, protože původní instrukce už neplatily. Možná, že to souviselo s Crackovým zmizením, protože ten by své stanoviště jenom tak neopustil.

Ve vysílačce nastalo ticho. Bylo zřetelně slyšet Schonepalův hlas. Prikazoval, aby i ten nejposlednější muž konečně zmizel z lodi, protože se musí startovat.

Znělo to opravdu takhle.

Šíleně.

Pokud by opravdu chtěli odstartovat, muselo by to přece být obráceně - aby všichni byli na palubě a ne venku.

Vysvětlení této hádanky se Borovský dozvěděl-o několik vteřin později, když se mu konečně podařilo navázat spojení se

Schonepalem. Dřív než mohl velitele informovat o svém děsivém objevu, dozvěděl se, že se na palubě vylíhly testovací fazole a že z nich vylezli divní červi.

Nejméně třicet členů posádky na útěku před nimi zahynulo. Zvířata se začínala rozmnožovat. Dělením, stejně jako buňky.

„Jsou tady taky! křikl do mikrofonu. „Utíkají za mnou! Crack zmizel! Co mám udělat? Z té skupiny kromě mne a Hoaxe nikdo nezůstal!"

„Vyzvedneme si vás, jakmile dostanu do bezpečí všechny, kteří přežili," odvětil Schonepal. „Cekejte na místě."

Borovský chtěl ještě říct, že už mu mnoho času nezbývá, ale už se k tomu nedostal. Kromě toho se z jeskyně právě vyřítil Hoax a mával paprskometem.

„Dá se to zabít, Borovský! Ale množí se to jako buňky! Dělením!"

„Já vím... Co to říkáte? Dají se zabít?"

„Jistě... Staženým paprskem..."

Borovský se ohlédl.

„Už jsou tady!" volal. „Podívejte se! Jsou jich tisíce! Lezou ven z jeskyně! Nemá smysl před nimi utíkat. Pokud nás Schonepal ihned nevyzvedne, jsme ztraceni..."

Hoax ukázal na strmé skalní stěny.

„Musíme tam nahoru. Na hladké skále se neudržíte. Neměl jste zahazovat zbraň. Máte aspoň rezervní zásobníky?"

Borovský přikývl a zadíval se na skálu.

„Pospěšme si!"

Rozběhli se ke skalám, uhnuli roji kovobylek. Právě se dělily, bůhví pokolikáté už.

Lezení po skále bylo složitější a namáhavější než to zprvu vypadalo, ale smrtelný strach oba muže popoháněl. Když pak přibližně padesát metrů od úpatí narazili na úzkou skalní stezku, dopřáli si chvilku odpočinku. Pod nimi ležela rovina, která se táhla až k moři.

EXPLORER bylo zřetelně vidět. Nad kulovitou lodí se vznášelo několik tmavých bodů - kluzáky a čluny. Některé přistávaly a nabíraly lidi. Pak zase rychle odstartovaly. Mezi nimi popojížděl pancéřový vůz. Najednou se zastavil.

Borovský odposlouchával vysílačku, ve které Crack dostal rozkaz:

„Nemá to smysl, Cracku! Kovobylky sežerou vás i pancéřový vůz.

Odeberte se do bezpečí, dokud vás nenaložíme. Možná, že najdeme cestu do hor. Zachraňte Borovského s Hoaxem. Když půjdou pěšky,

nemají šanci."

Borovský sledoval, jak se vozidlo obrací a míří do hor. Pokud by dodrželo stálý směr, muselo by vjet přímo do největšího roje • kovobylek.

„Helou, Cracku!" křikl do sluchátek. „Slyšíte mě, Cracku? Hlaste se mi!"

Ozývali se nejružnější lidé, jenom Buddy Crack ne. Jel pořád paličatě stejným směrem zpátky k jeskyni.

„Zatraceně, proč nás neslyší?!" zařval Hoax.

„Dostanou ho... Ty bestie ho dostanou..."

Crack už na kovobylky narazil.

Zahájil palbu, ale po několika vteřinách přestal a pancéřové vozidlo jako by se najednou vnořilo do země. Naklonilo se na bok, v boku se otevřely dveře a z nich vyběhl muž.

Daleko se nedostal.

Borovský s Hoaxem v bezmocném vzteku sevřeli ruce do pěstí, když museli přihlížet, jak Buddy Crack umírá. Trvalo to jen pár vteřin, a z Buddyho nic nezbylo... Stejně jako z jeho pancéřového vozu.

Kovobylky jej zpracovávaly svou mléčně zbarvenou kyselinou a kusadly.

„Dej Bůh, ať nás nenajdou," zašeptal Hoax a zahleděl se do hlubiny.

„Jejich čím dál víc."

Borovský se opět pokoušel navázat spojení s velitelem lodi.

„Schonepale, vyzvedněte si nás! Za deset minut nás to zabije!"

„Hned. Vyklidili jsme loď. Vzdali jsme to. Ale nestihli jsme odvysílat nouzový signál. Hypervysílačky záchranných člunů mají příliš malý dosah. Poslal jsem zpátky na palubu komando."

„Na jistou smrt!" namítl Borovský.

„Museli jsme to risknout," odvětil Schonepal. „Nebo zemřeme všichni. Spočítejte si, za jak dlouho bude celá planeta pokrytá kovobylkami!"

„Kluzáky a čluny se mohou držet ve vzduchu neomezeně dlouho, a kromě toho se můžeme pokusit doletět do nejbližší soustavy."

„To nechme na později. Hlavně musíme varovat Rhodana. Na Zannmalonu už nesmí nikdo přistát, aby odtud někdo náhodou neodvezl kovobylku. Představte si, kdyby se jen jedna jediná dostala na Zemi!"

„Lezou nahoru po skalách!" vykřikl Hoax a ukázal pod sebe.

Ale kovobylky nelezly. Skákaly do výšky dobrých sedmi metru a

snažily se zachytit skály. Moc se jim to nedařilo, ale některé z nich se přece jen dostaly dál.

Borovský viděl jednu, která se uprostřed skoku rozdělila. Vznikla přitom průhledná tekutina, která ukápla na zem a mléčně se zbarvila. Obě nově vzniklé kovobylky potřebovaly jen chvilku než se vzpamatovaly a pak se pustily do skály.

Požíraly ji.

Borovský se probral jako ze zlého snu.

„Veliteli! Zbývá nám nejvýš pět minut. Kovobylky začaly žrát skálu! Taví ji tou svou kyselinou a zbytek požirají!"

„Posílám vám kluzák!" sliboval Schonepal.

Borovský si oddechl.

Kluzák se nad nimi objevil za chvíli, ale nenašel místo k přistání.

„Tady poručík Gabriel, Borovský! Vystoupejte ještě o šedesát metrů výš. Je tam malá náhorní plošina, na kterou můžeme přistát.

Zvládnete to ještě?"

„Budeme muset," odpověděl biolog. „Kdo je tam s vámi?" „Slečna Pegginsová a Nordmann. Doktor Lazarus a ještě tři muži."

„Tak to nás bude devět. Máte místo pro víc lidí?"

„Bohužel ne. Lezte, lezte, máte ty bestie v patách!"

Po patnácti minutách byli nahoře. Kluzák už mezitím, přistál a vzal je na palubu. Pak znovu odstartoval. Dole pod nimi se kovobylky válely v bublajícím magmatu.

Požíraly úplně všechno. Za nimi zůstávaly jenom kopečky slizu. Nad opuštěným EXPLOREREM kroužily kluzáky a čluny jako roj poplašených ptáčat. Do zmateného spojového provozu se zvolna vracel pořádek.

Jak se zdálo, kovobylky se vyhýbaly vodě. Jenže to bylo všechno.

Dole přistával záchranný člun s odvážlivci, kteří se rozhodli projít peklem.

Poručík Higgins byl bledý jako stěna, když seržant Darelle přistál s člunem.

„Skafandry uzavřít!" rozkázal svým lidem. V duchu byl rád, že k jeho posádce nepatří ženy. Pak by pro něj bylo každé rozhodování mnohem těžší.

„Otevřete výstup, Darelle!" přikázal.

Vzduch venku už nebyl tak čerstvý jako včera. Byl ostrý, prosáklý kyselinovým pachem.

„Jediná kovobylka se dá zničit, když se na ni zamíří staženým paprskem energie. Pamatujte si to. Nejlepší bude, když se někdo sám pokusí proniknout do spojové centrály lodi, zatímco ostatní mu budou krýt záda. Nejpozději za deset minut musíme být zpátky ve člunu.“

„Co když kovobylky zaútočí?“

„Je to risk. Připraveni?“

Lod' se zatím zvnějšku nijak nezměnila, protože kovobylky dosud nevyšly ven. Pravděpodobně jim zatím stačila potrava, kterou našly uvnitř. Všechny výstupy z lodi byly otevřené dokořán.

„Zůstaňte pohromadě,“ přikázal Higgins a rozběhl se. Ostatní ho následovali bez zaváhání. V rukou svírali paprskomety, všechny byly nastaveny na nejjemnější jehlové střely.

V nákladním výstupu byla jenom jedna kovobylka a právě se dělila. Higgins ji vyřídil jedinou střelou, což byl výsledek, který jeho druhy očividně uklidnil.

„Kryjte mě,“ zvolal Darelle a rozběhl se kupředu jako první. „Umím to s hypervysílačkou!“

Higgins neodporoval. Následoval Darelle v odstupu několika metrů a čekal, až se vynoří protivník. Ale zatím se nic nestalo.

Zápach kyseliny byl stále nesnesitelnější. Hned v první místnosti, do které vstoupili, to hrozně páchlo. Kovobylky tudy už prošly. . .

Higgins na poslední chvíli spatřil jednu, která se skryla a nyní vylézala ven.

Než stačil cokoliv podniknout, zasyčelo to a jeden z mužů klesl k zemi a taval se, přestože byl oblečen ve skafandru. Jeho malá vražedkyně zemřela spolu s ním. Higgins ji vyřídil v mžiku - i když pozdě.

v

Čtyřicet mužů nebylo dost rychlých, aby včas zneškodnilo jedinou kovobylku.

„Nesmíme ztrácet čas,“ hlesl tlumeně Darelle. „Hypervy sil áčka je umístěna dvě patra nad námi. Kdo půjde se mnou?“ Šli všichni.

Nahoru se dostali po konstrukci. Výtahy nefungovaly. Ale aspoň tam nebyly žádné kovobylky. Skupinka mužů se tak dostala až k hypervysílačce.

„Zapnu ji,“ řekl Darelle a ukázal doprava. „Támhle je záznam, poručíku. Namluvte krátkou zprávu na pásek. Víc ne. Musíte ale říct všechno důležité. . . Bude se to pak vysílat zhruba půl hodiny, na

tolik stačí zásoba energie v bateriích. .."

Dvacet mužů hlídkovalo po okolních chodbách, aby případně zabránili překvapivému útoku kovobylek. Zatím ještě nikdo netušil, zda jsou inteligentní. Vědělo se jen, že vraždí na potkání a že se neuvěřitelně rychle rozmnožují.

Zatímco Darelle připravoval vysílačku, Higgins namluvil svou zprávu. Pak Darelle propojil oba přístroje a pustil vysílačku. Teprve pak přikázal rychlý ústup z lodi.

Zdálo se, že jeho rozkaz přišel pozdě.

Kovobylky musely vetřelce zvětřit. Chodby byly najednou pokryté živým fialovým kobercem, který se zvolna sunul kupředu.

Kovobylky skákaly jenom když jim v cestě stála nějaká překážka.

Higgins na ně zíral s otevřenými ústy.

„Musíme se skrz ně prostřílet. . . Musíme si prostřílet uličku a pak rychle utéct. Je mi líto, ale musím rozkázat, že se nikdo nesmí zastavovat. Zraněnému kamarádovi v tomto případě už není pomoci!"

Mlčky na sebe pohlédli a přikývli.

Pak zahájili palbu proti přibližující se armádě.

Zastavili ji.

Pozabíjené kovobylky se tavily do nepohledné, nicméně pevné hmoty. Na tu lezly další kovobylky a stávaly se snadným cílem.

Hora ztuhlého slizu rostla.

„Běžíme!" vykřikl Higgins. „Vy jako první, Darelle!"

Spojař přikývl a rozběhl se. Utíkal ze všech sil, prchal před smrtí, která na něj číhala v podobě fialových nestvůrek. Nezastavoval se ani když za sebou slyšel zoufalé výkřiky a ojedinělou střelbu. Zůstal stát teprve když už byl hodně daleko od opačného konce fialového koberce.

Teprve potom se otočil.

„Higgins!" vykřikl z plna hrdla.

Nic.

Dutá ozvěna.

A pak...

Kovobylky se pohnuly směrem k němu.

Nepřemýšlel o nešťastném osudu svých přátel, nezdržoval se marnými úvahami. Uvědomoval si, že především musí odlákat kovobylky od hypervysílačky. Napjatě vyčkával, dokud je znovu nespátří. Pak zahájil palbu.

Pozabíjel možná dvě stovky těch bestií, vystřílel všechny zásobníky

a dal se na útěk.

Podle všeho zůstal jediným členem komanda, který přežil. Zachvátila ho panika. Smrt jeho druhů ho zasáhla víc než čekal. Prchal zmateně po chodbách a zápasil s touhou na všechno zapomenout. Zároveň zjišťoval, že snad zabloudil, protože ne a ne najít východ z lodi. Prostředí se natolik změnilo... Mnoho stěn bylo prokousaných, roztavených, pokrytých slizkou glazurou...

A najednou...

Byl zpátky u hypervysílačky a slyšel kroky.

Odněkud slyšel kroky!

Kdo to byl?

Znovu se rozběhl a utíkal za těmi kroky... Až se přiřítíl do observatoře a zaraženě se zastavil.

Uprostřed observatoře stál Dr. Mahrich a zíral na něj.

Dr. Mahrich patřil k jednotce, která doprovázela Higginsse.

„Vy, Darelle?“

„Panebože, Mahrichu, vy žijete? Co ostatní?“

Lékař bezmocně máchl rukou.

„Všichni mrtví, Darelle. Utíkali rovnou do záhuby. Vy jste pronikl, protože jste kovobylky zaskočil. Pak už bylo pozdě. Já sám nevím, jak se mi podařilo utéct. Upřímně řečeno, ani mě to netěší.“

„Nebud'te blázen, doktore. Žijeme! A musíme se pokusit přežít.“

Ostatním už není pomoci.“

„-Asi máte pravdu. A jak to chcete přežít?“

Darelle si oddechl. Krize byla překonána.

„O kus dál je nouzový východ. Pokud se k němu propracujeme, máme vyhráno - aspoň napůl.“

Z posledních sil se rozběhli, aby se vyšplhali výtahovou šachtou k nouzovému východu. O pár vteřin později stáli na horním pólu lodi, dvě stě metrů vysoko nad povrchem Zannmalonu.

Darelle zapnul náramkovou vysílačku. Schonepal se hned ozval:

„Vidím vás. Identifikujte se.“

„Seržant Darelle a Dr. Mahrich. Jediní, kdo přežili. Vysílání hypervysílačky běží.“ . Chvilé mlčení.

„Ostatní - zemřeli?“

„Bohužel, pane. My dva jsme vyvázli jen zázrakem. Nemohli jsme nic dělat...“

„Jak to nyní vypadá na lodi?“

Darelle krátce vyličil své dojmy a pak požádal o vyzvednutí. Člun už

k nim letěl.

O pár desítek minut později stál Darelle před plukovníkem Schonepalem.

„Takže, Darelle, podejte mi ještě jednou hlášení, ale zevrubnější, prosím! Co myslíte, jak dlouho hypervysílačka odolá?"

„Těžko říct, veliteli," odpověděl Darelle a informoval ho o průběhu akce. „Na lodi to vypadá děsivě. Kovobylky rozprašují kyselinu a pak požírají zasažený materiál. Přitom z nich vychází podivná hmota. Ta hmota vzniká i při jejich dělení. Jakmile .vystydne, je neuvěřitelně tvrdá. Myslím, že za pár hodin už z naší lodi moc nezůstane, ale vysílání odešlo. Někdo to určitě slyšel."

„Doufejme. . . Rhodan nám pomůže."

Nastala krátká pauza, a pak zazněl děsivý výkřik. Přicházel z reproduktorů vysílačky. Všichni jej slyšeli. Následovaly další výkřiky. Schonepal se marně snažil zjistit, co to má znamenat. Nedostal rozumnou odpověď.

Ozval se Darelle: „To je z nějakého člunu."

A jeho slova se okamžitě potvrdila.

„Tady záchranný Člun číslo osmnáct, poručík Nogat! Máme na palubě kovobylky. Asi se skrývaly v nákladovém prostoru. Už se dělí, je jich asi stovka. Zahnali jsme je a polovinu jsme zabili. Zbytek je uzavřen. Co máme dělat?"

Schonepal zaváhal s odpovědí. Existovalo jenom jediné řešení, ale přišlo mu zatěžko je navrhnout.

„Přistaňte, proučíku Nogate!"

„Přistát? Ale proč?"

„Protože byste se během několika minut stejně zřítili. Kovobylky všechno zničí. Sežerou agregáty, všechno!"

„Pane, vy nás odsuzujete na smrt!"

„Nesmysl! Přistaňte. Kovobylky ještě nesežraly celý EXPLO-RER. Když budete mít štěstí, najdete v hangáru jiný člun. Je jich tam spousta. Chápete? Musíte si pomoci sami - ale pospěšte si!"

Poručík Borovský seděl vedle Gabriela. Ukázal před sebe.

„Támhle - to je Nogatův člun. Chudák..."

Sledovali přistávací manévry. Dívali se, jak muži a ženy vyskakují z člunu a běží k hangárům velké lodi. Nikdo to nekomentoval.

Bezmocně přihlíželi, co se to na d'ábelské planetě odehrává.

Celkem šedesát lidí běželo ke kulovité loď. Měli jenom jediný cíl: zachránit se.

Vtom se prolomila část stěny sousedící s hangárem a proti posádce člunu se vyvalila lavina kovobylek. Celní část skupinky zoufalců už vběhla do hangáru a několik lidí zmizelo v člunu. Nyní se dalo už jenom hádat, co se stane.

Člun sice odstartoval, vzlétl do určité výšky, ale neštěstí se už nedalo odvrátit.

Seržant Darelle ukázal na monitor: „Jsou ztraceni - podívejte!

Kovobylky se prožirají do člunu. Nemají ani tři minuty, a pak...”

Ve vysílačkách se ozývaly. výkřiky a volání o pomoc. Pak následovalo už jen ticho. Smrtné ticho.

Člun nešťastného Nogata už nikam výše nestoupal. Let byl nejistý a potácivý. Pak se zřítil . . . Kovobylky docílily dalšího vítězství. A nemělo být jejich posledním.

Schonepal navázal spojení se zbývajícimi čluny a kluzáky. Řídil poradu ve vysílačkách. Velitel druhého Člunu, kapitán McNamara, navrhoval, aby vyhledali příhodné místo k přistání někde vysoko v horách. Poručík Borovský navrhoval nějaký ostrov. Kovobylky se bezesporu za nějakou dobu dopracují i tam, ale získá se čas.

Seržant Knufl, pilot a velitel člunu, který vzal na palubu dr.

Mahricha, s Borovským souhlasil. Do hor se mu nechtělo, protože tam všude byly jeskyně a kovobylky je mohly snadno překvapit.

Většina dalších velitelů se také rozhodla pro ostrov.

„Znají svou situaci," poznamenal nakonec Schonepal směrem k Borovskému a tím padlo rozhodnutí.

Ve vzdálenosti dvou set kilometrů našli opuštěný ostrov.

Přistáli.

Ze čtyř stovek členů posádky EXPLORERU-3218 přežilo katastrofu jenom dvě stě osmadvacet lidí. Prožili první noc na skalnatém ostrově a doufali, že ji přežijí. Teprve nad ránem si byli jisti alespoň něčím - fakt, že se kovobylky nedostaly na ostrov, byl prokázán i chybějícím zářením.

Schonepal nařídil, aby v každém člunu či kluzáku zůstala pohotovostní stráž pro případ, že by museli rychle vzlétnout. Z existujících prostředků byly postaveny provizorní stany. Proviant měli s sebou a vodu poskytovaly horské bystřiny ostrova v dostatečném množství.

Pak Schonepal rozdělil hlídky na pobřeží. Byly každé dvě hodiny vystřídány a v noci podporovány pojízdnými reflektory. Každých tři sta metrů hlídkoval jeden muž, jehož úkolem nebylo nic jiného než

dívat se na moře. Poplach měl být vyhlášen okamžitě, jakmile by někdo z nich spatřil první kovobytku.

První den uběhl bez mimořádných událostí.

Druhého dne nechal Schonepal nahoře na jedné náhorní plošině postavit hypervysílačku, u které museli pořád sedět dva muži. Kromě toho tam byla pro všechny případy umístěna ještě i jedna malá vysílačka. Velitelem stanice byl jmenován seržant Hoax.

Kolem poledne ho navštívil Borovský v kluzáku.

„Dá se to tady vydržet," konstatoval Hoax. „Člověk by pomalu zapomněl, že tu nějaké kovobytky existují."

„Jednoho dne tenhle ostrov najdou," odpověděl mu vážně Borovský.

„Dávají nám lhůtu. Postarejte se, ať co nejdřív zachytíte něco rozumného. Už jste něco odposlechli?"

„Nic moc. Samé žvásty. Zdá se, že naše volání o pomoc nikdo neslyšel."

„To by bylo zlé - doufám jen, že se mýlíte. Půjčte mi dalekohled..."

Hoax poslechl a Borovský se zahleděl na klidnou hladinu moře.

Pátral po kovobytkách.

„I tady u ostrova je zřejmě kolonie velryb, ale jenom ve skalnaté části pobřeží, kde je dostatečně hluboko. Řekl bych, že nás budou varovat, jakmile by se kovobytky měly přiblížit."

„Jak to?"

„Řekl bych, že velryby začnou kovobytky polykat. Samozřejmě, že nemohou vědět, že spolklly bombu, protože ty malé bestie jsou v podstatě bombami! Budou velryby požírat zevnitř!" „Doufejme, že pak už pro nás nebude pozdě..." „Odstartujeme během chvilky, když to bude nutné." Borovský ještě chvíli zůstal. Čekal, jestli Hoax přece jen nezachytí potvrzení příjmu nouzového volání z paluby některé lodi pozemské flotily, ale nestalo se tak. Proto nasedl a letěl zpátky do tábora. Oblékl si plavky a odešel na pláž. Slečna Pegginsová a poručík Gabriel leželi na pláži a slunili se. Prohodil s nimi pár slov o nenadálé dovolené a pak odešel za Schonepalem.

Kluzák plul ve výšce dvaceti metrů nad mořem a držel kurz k severu. Řídil jej seržant Darelle. Vedle něj seděl Borovský a dělal pozorovatele.

Hladina moře byla hladká jako zrcadlo. Nikde nezafoukal vítr, ani sebeslabší váněk. Ve skleněné hlubině se proháněly velryby.

„Sto kilometrů daleko od ostrova," řekl Darelle, „a pořád nic."

„Díkybohu, seržante."

Vepředu se vynořil ostrov. Nebyl nijak velký, zato však vysoký, jak se z něj tyčily skály. Jenom v jednom místě se na pobřeží našla plážička.

„Ani tady ještě nejsou," spokojeně konstatoval Borovský. „Měli bychom se sem létat dívat každý den. Jakmile by sem pronikly, zbývalo by nám ještě jednou tolik dní času, protože to je ostrov na poloviční vzdálenosti mezi námi a pevninou."

„Doufejme, že kalkulujete správně," zavrčel Hoax.

Obletěli ostrůvek a pak pokračovali v průzkumném letu. První kovobylky objevili po dalších osmdesáti kilometrech. Kovobylky urazily za dva dny teprve pouhých dvacet kilometrů.

„Zabijeme je," konstatoval Borovský. „Lepší příležitost ke studiu jejich chování se nám už nenaskytne. Nic nám nehrozí. Zkusíme to s palubním paprskovým dělem."

Vznášeli se zhruba deset metrů nad první kovobylkou, která ležela na hladině jako by odpočívala.

Dělila se.

Dělení proběhlo. Zatímco nově vzniklá část zůstala na hladině, stará část poskočila a urazila během vteřiny asi sto metrů. Tam zase zůstala ležet a rostla.

„Roste, přestože nic nežere!" hlesl Hoax.

Opatrně se blížili k mateřské části kovobylky. Pak Hoax odpálil dávku, která přesně zasáhla cíl. Červ změnil barvu, přestal se hýbat a ponořil se do hlubiny.

Další kovobylce se nedařilo o nic lépe.

„Kdyby přicházely takhle jednotlivě, snadno bychom je vyřídili. Ale to zatracené dělení mi nahání hrůzu!"

Borovský zmlkl.

Objevil celé hejno kovobylek. Kývl na Hoaxe.

Pak proti tomu hejnu zaútočili. Zabíjely jich stovky a tisíce. Zasažené kovobylky klesaly ke dnu, protože neexplodovaly, neroztavily se - prostě jenom klesly dolů.

„Nemá to smysl," řekl po chvíli Borovský. „Vrátíme se. Dělí se rychleji, než je stačíme pobíjet. Myslím, že jsme toho viděli dost. Musíme letět zpátky."

Pátého dne po přistání na ostrově, což bylo devátého srpna, získali nevyvratitelný důkaz, že kovobylky disponují značnou taktickou rozvážností a snad i inteligencí. Zdálo se, že vědí, že Zannmalon není jedinou planetou ve vesmíru.

Za tento děsivý objev v podstatě mohl seržant Knupfl. Vracel se z hlídky do svého stanu. Šel po pláži bosý. Šlápl na lasturu, ta praskla a seržant se o ni řízl do krve. Odhopsal k lékaři dr. Mahrlichovi, aby se nechal ošetřit.

„Člověk nikdy neví, čím a jak si přivodí otravu," řekl lékař.

„Počkejte, dám vám injekci."

Ale jakkoli se o to pokoušel, žádné sérum nenacházel. Museli odejít do skladu ve Člunu. Museli složit pár beden, když se seržant náhle zarazil a vytřeštil oči.

„Doktore, v ty bedně je díra!"

„Cože?"

„Je v ní prokousaná díra!"

Doktor se podíval tím směrem.

„Přesně velká na to, aby skrz ni proklouzla kovobylka. Tak rychle!

Běžte pro paprskomet, seržante! Honem! Než bude pozdě!"

Knupfl bleskově zmizel a snad ještě rychleji se vrátil. Společně pak hledali kovobylku. Opatrně odstraňovali obsah bedny a pak našli kovobylku, schoulenou na chomáčku vaty. Očividně spala.

Vytřeštili oči. Tohle bylo děsné. Mahrlich zapnul náramkovou vysílačku a zavolal Schonepala.

„Kdo volá?"

„Dr. Mahrlich, pane. Našli jsme jednu kovobylku."

Schonepal zalapal po dechu.

„Co to říkáte? Kovobylku? Tady na ostrově?"

„V nákladovém prostoru člunu seržanta Knupfla, pane. Vypadá to, že spí... Nebo je možná v tranzu. Máme ji zabít?"

„Počkejte. Posílám Borovského. Buďte opatrní."

„Na to se spolehněte."

Borovský byl za pět minut u nich. Kovobylka se za celou dobu ani nehnula. Tiše ležela mezi balíčky. Nedýchala, vypadala neškodně. Nebezpečná tlama byla zavřená.

Borovský šiji zasmušile prohlížel.

„Musela sem vniknout ještě v hangáru EXPLORERU," řekl

nakonec. „Ale chovala se jinak než ostatní. Našla si skrýš. Pak vypnula vědomí. Vsadím se, že je to záměr. Chtěla s námi letět na jiný svět. Tam by se probudila a zahájila by proces rozdvojování... Hrůza!"

„Pokud se probudí teď, udělá to tady, poručíku."

„Musíme ji zabít, to je jasné."

Udělal to.

Během následujících dvou dní Schonepalovi lidé prohledali každíčký kout svých člunů a kluzáků. Prohledali naprosto všechno, ale nikde už žádnou kovobytku nenašli. Což však neznamenalo, že už nikde žádná není. . . Mohly se ukrýt někde do strojů, nebo dokonce do reaktorů.

Zatímco se o tomto problému u Schonepala debatovalo, ozval se Hoax od vysílaček.

„Tady seržant Hoax, pane. Pane, naše nouzové volání bylo zachyceno. Právě jsem obdržel potvrzení příjmu.”

Bylo to dvanáctého dne na ostrově, 16. srpna 2326.

Borovský a Darelle se opět nacházeli na cestách. Odletěli na sever, aby prozkoumali okolí. Ale mluvili stále ještě o vysílání, které bylo zhruba před dvěma dny zachyceno. Znamenalo naději, ale víc bohužel ne. Jakási nákladní loď zachytila nouzové signály a předala je dál.

„Pomoc by tady už měla dávno být,” vrčel Borovský, ale nespouštěl přitom mořskou hladinu z očí. „Já to nechápu.”

„Možná, že nebyla k dispozici volná loď.”

„Nesmysl! Pokud byl Rhodan informován... Ale bojím se, jestli nebyly nahlášený chybné souřadnice. . . Naši nás hledají. . . Určitě nás hledají, ale jenom jestli nás najdou.”

Vepředu se objevil ostrov.

Ještě než k němu doletěli, Darelle ukázal dolů na moře.

„Podívejte se támhle! Kovobytky!”

Voda úplně vřela, kolik jich tam bylo. Seskakovaly z ostrova a pluly směrem k ostrovu Pozemšťanů. Byly jich miliony, možná miliardy. Smrt se vydala na pochod...

O dva dny později dorazily první kovobytky k ostrovu.

Bylo poledne. Poručík Gabriel právě ukončil obchůzku hlídek a dospěl k severním svahům, aby se podíval, co dělají velryby. Byly klidné.

Zahleděl se na ne.

Jedno obzvlášť velké zvíře vyplulo na volné moře a zanechávalo za sebou zpěněnou čáru. Gabriel přimhouřil oči, a náhle asi sto metrů před velrybou cosi šplouchlo.

Kovobytky!

Chystala se ke skoku!

Velryba rozevřela mohutnou tlamu a spolkla ji.

Gabriel to dál sledoval, zároveň však zmáčkl poplašné tlačítko a vyhlásil poplach.

Velryba se obrátila a vracela se zpátky. Ale najednou se vztyčila a pak tiše klesla ke dnu. V tu chvíli spatřil další dvě kovobyly.

Strážní je zničili dvěma přesnými zásahy.

Gabriel se obrátil a běžel co nejrychleji na základnu.

Boj s kovobylkami začal...

Připlouvaly výhradně od severu.

Všech pět kluzáků se vznášelo nad ostrovem a hlídalo ve stále větších kruzích. Zatím bylo zjištěno, že se neblíží žádné větší hejno kovobylek. Šlo jen o skupinku asi deseti tisíc kusů, za tou pak bylo moře volné.

Z těch deseti tisíc se ani jedna nesměla dostat na ostrov. Kluzáky se pustily do ničujícího ostřelování a po dvou hodinách už nežila ani jedna kovobylika. První útok malých bestii byl zažehnán.

Ale ostrov byl nadále střežen ze země i ze vzduchu.

Podobal se pevnosti.

Kolem půlnoci se Schonepal rozhodl, že obsadí hlídky dvojmo. Byl to dobrý nápad.

Seržant Knufl měl hlídku společně s kadetem Morellem, který obsluhoval reflektor. Světlo klouzalo po hladině a pátralo po nepříteli.

„Kluzáky toho vidí víc než my. Byla by to náhoda, kdyby se některá z těch potvor dostala až k ostrovu," řekl Knufl.

Morella však nepřesvědčil. Ten stále upřeně pozoroval hladinu, až ho z toho bolela hlava.

Všude se objevovaly bílé zpěněné korunky vln. Každá z nich mohla být kovobylikou. . .

V Knuflově vysílačce se ozval hlas Borovského.

„Všechno v pořádku?"

Jednotlivé hlídky odpovídaly. I Knufl potvrdil, že není důvodu k obavám. Pak požádal Morella, aby si odpočinul, že ho vystřídá.

Morell sice souhlasil, ale vstal, že půjde na obhlídku kolem strážního stanoviště.

Zapnul ruční svítilnu, udělal pár kroků..., a najednou se zarazil.

Přímo před ním se fialově zalesklo tělíčko kovobylyky.

„Seržante!" vykřikl, ale tím skončil.

Knufl bleskurychle otočil reflektor, ale viděl už jenom rychlou smrt svého druha. Tasil paprskomet a zabil zákeřnou kovobyliku dřív, než

mohla skočit i po něm.

Pak vyhlásil poplach.

Do svítání bylo zneškodněno celkem třiadvacet kovobylek, které přes noc pronikly na ostrov. Jakmile se rozednilo, bylo je možné objevit dřív, a muži je ničili ještě ve vodě. Ukázalo se, že ve dne dokáží ostrov bránit podstatně lépe než v noci.

Borovský odletěl na průzkum a ohlásil, že hlavní síla kovobylek je ještě dvacet kilometrů daleko. Ale jakmile dorazí k ostrovu, zachrání se jenom ten, kdo uteče. Cekala je ještě relativně klidná noc, a pak měl přijít hlavní útok kovobylek.

Seržant Hoax měl pro ostatní alespoň jednu dobrou zprávu. Zachytil několik zkomolených vysílání, ze kterých vyplývalo, že Perry Rhodan je už mezitím na cestě k nim. Opravdu měl potíže s jejich souřadnicemi a musel je asi hledat.

Noc byla klidná, ale příštího rána už začal frontální útok fialové armády smrti.

Čluny a kluzáky byly připraveny k okamžitému startu, Schonepal však přikázal bránit ostrov až do poslední chvíle.

Profesor Nordmann s Borovským se ho snažili přemluvit: „Nemá to smysl, veliteli! Proč zůstat na ostrově o den déle? Navrhujeme okamžitý start, přejít na oběžnou dráhu a čekat na Rhodana.“-

Schonepal na ně zamyšleně hleděl a nakonec řekl: „Chtěl jsem lidem ušetřit nervové vypětí z nicnedělání v přeplněných člunech. Ale asi máte pravdu. Na pár hodinách více nebo méně už nezáleží.“

Během několika minut se čluny a kluzáky vznesly nad ostrov.

Kovobylky se ihned vrhly na všechno, co tam po Pozemšťanech zůstalo. O dvě hodiny později už zcela pokryly celý ostrov. Vrhaly se do moře a pluly dál, směrem na jih, k neznámému kontinentu. Schonepal vydal rozkaz přejít na oběžnou dráhu. Borovský s ním navázal spojení.

„Pane, chtěl bych vám něco navrhnout.“

„Prosím.“

„Možná, že jižní kontinent je ještě volný. Co kdybychom...“

„Dobrá, leťte se tam podívat. My ostatní přejdeme na oběžnou dráhu. Později mě budete informovat.“

O pár vteřin později se tři čluny a čtyři kluzáky vznesly do výšin a zmizely z dohledu. Borovský s profesorem Nordmannem letěli na jih.

Za několik hodin byli nad kontinentem a brzy zjistili, že tu kovobylky ještě nebyly.

„Pokud bychom tu přistáli, bylo by to stejné jako na ostrově," namítal Borovský. „Dostali bychom šibeniční lhůtu a bašta."

„Nevíme, kdy přiletí pomoc," ozval se Nordmann. „Na člunech je těsno. Šedesát lidí tam má přežít v prostorách, určených pro polovinu takového počtu. To nám dlouho nevydrží. Když přistaneme a alespoň se tady dole vyspíme, bude pro nás to čekání lehčí. Jakmile by se objevily první kovobylky, odletíme."

Schonepal zvážil novou situaci a pak se rozhodl, že se zachovají tak, jak navrhoval Nordmann.

ASSOR byl regulérním superobřím křižníkem imperiální třídy, vybaveným transformačními paprskomety, které platily za nejstrašnější zbraň vesmíru. Kulovitá loď měla v průměru půldruhého kilometru a posádku tří tisíc mužů.

Ve velínu se rozzářily monitory. Na reliéfní obrazovce se vynořily hvězdokupy cílové oblasti. Napravo a nalevo se v poloprostoru rozplývaly obrysy. ASSOR letěl stonásobkem rychlosti světla a za hodinu urazil více než dvanáct světelných let.

Důstojníci mlčky vykonávali službu. Jejich pohyby byly klidné a neprozrazovaly nic z nervozity, kterou pociťovali.

Ani Perry Rhodan toho mnoho nenamluvil.

Stál v mírném předklonu nad křeslem velitele lodi a pozorně sledoval přístroje.

„Jsou tady tři sluneční soustavy, které přicházejí v úvahu, pane," hlásil mu plukovník Jenkins. „Ke které poletíme nejdřív?"

Rhodan v duchu znovu proklel fakt, že volání pohřešovaného EXPLORERU-3218 přišlo zkomolené. Souřadnice lodi byly tím pádem nepřesné.

„Navštívíme jednu soustavu za druhou," řekl Rhodan. „Nesmíme ztrácet čas. Od nouzového vysílání už uplynuly více než dva týdny. Kdo ví, co se žatu dobu všechno stalo..."

Po dvou hodinách už na palubě věděli, že dvě ze slunečních soustav nemají planety.

Zůstávala tedy jenom třetí hvězda, nažloutlé slunce pozemského typu.

Perry Rhodan narazil na Zannmu.

Když Rhodan obdržel tu děsivou zprávu o Schonepalově EXPLORERU, na nic nečekal a vydal se na cestu. S sebou vzal jenom

myšoba Guckyho, protože jinak nebyl nablízku žádný jiný mutant. A tak se stalo, že se věčný vtipálek a posměváček Gucky zúčastnil úspěšné akce, kterou později označil jako „demonstraci svých mimořádných schopností“.

Seděl v kajutě a okusoval mrkvičku.

Planeta Zannmalon byla deset nebo dvacet světelných let daleko.

Bylo docela dobře možné zachytit přicházející myšlenkové impulzy, protože při telepatii nehrála vzdálenost žádnou roli. . .

Protáhl se, lehl si na pohovku a soustředil se.

Nejdříve zachytil několik silných myšlenkových impulzů, které nadávaly palubnímu kuchaři. Musel se zasmát... A pak... Zničehonic zachytil velmi vzdálený, slaboučký impuls. Myšlenkový vzor mu byl cizí. Zdroj musel být několik světelných let daleko.

Okamžitě se soustředil na směr.

Seskočil z pohovky a otáčel se. Pak se- zarazil a díval se ve směru, odkud impuls přicházel relativně nejsilněji... Snažil se-rozluštit jeho smysl.

Plukovník Jenkins málem vypadl z křesla, když se před ním náhle zjevil myšob Gucky.

„Co to je...?“

„Klid, nebo prozradím posádce, na co jsi před hodinou myslel,“ zašklebil se Gucky.

„Co se děje, Gucky?“ zeptal se Rhodan.

Myšob ukázal na hvězdu, která se objevila na monitoru uprostřed zaměřovacího kříže.

„Támhleto je slunce Zannma,“ řekl triumfálně.

„Jsi si jistý?“

„Ano, protože tam právě před minutou jistě poručík Borovský říkal nějakému plukovníkovi Schonepalovi, že obletí oceán od jihu, aby zjistil, jak daleko jsou kovobylky. Tenhle ‚myšlenkovéj impuls přišel přesně támhle odtud. Stačí?“

Rhodan přikývl a vstal.

„Ano, Gucky, to by stačilo. Děkuji ti. Za tři hodiny jsme na Zannmalonu. Než přistaneme, navážeme spojení se Schonepalem. Jsem rád, že ještě žije.“

„Že ho nesežraly ty jejich kobylky kovobylky?“ šklebil se Gucky.

„Jsem hrozně zvědavěj, jakou mají chuť.“

Rhodan zůstal vážný. Obrátil se na důstojníky a řekl: „Víme toho o nich dost. Obávám se, prcku, že ti nebudou chutnat. Nikomu

nebudou chutnat..."

„Moře je ještě volné."

Darelle ukázal k severu. Nikde ani jedna kovobylka.

„Měli jsme sem jít od samého začátku," řekl Borovský.

„Na ostrově to bylo fajn. Pěkná dovolená... Škoda."

Zatímco pozorovali hladinu, povídali si.

„Podle mě jsou inteligentní, protože našli do EXPLORERU a sežraly ho. Musely vědět, že s ním už neodletíme. Do člunu se jenom schovaly... Tedy ta jedna. Věděla co dělá, stejně jako to vědí ostatní," řekl Darelle.

Borovský mlčel. Darellova slova měla něco do sebe.

Otočili se a vraceli se sto kilometrů nad pevninou k základnímu táboru, když vtom zaměřovače oznámily slabé záření. O tři minuty později objevili fialovou armádu kovobylek na pochodu. Za ní už nezůstal žádný prales. Nic. Jenom odporná sklovitá hmota.

Kovobylky mířily na jih.

Borovský navázal spojení se Schonepalem. Velitele tato nová děsivá zpráva nijak nezaskočila a řekl: „Kolik času nám zbývá, poručíku?"

„Tři, nejvýš čtyři hodiny, pane. Po zemi se pohybují rychle."

„Dobrá, takže považujte svůj úkol za splněný. Za hodinu tu přistane superobří loď ASSOR a naloží nás na palubu. Okamžitě se vraťte zpět. Musíme prohledat všechno, co vezmeme s sebou, aby v tom někde nebyla schovaná kovobylka. Ještě něco?"

Borovský vypadal příliš překvapeně, aby mohl odpovědět. Mlčky vypnul vysílačku. Zíral na Darella.

Pilot spokojeně přikývl.

„Už taky bylo na čase."

ASSOR byl přibrzděn antigravovými poli.

Vznášel se ve výšce padesáti metrů nad mýtinou, na které stály tři čluny a pět kluzáků. Zbytek posádky nešťastného EXPLORE-RU se zabýval zevrubnou kontrolou všeho, co se mělo vzít s sebou na palubu ASSORU. Všem bylo jasné, že jedna jediná kovobylka může znamenat jejich smrt a smrt celé posádky lodi.

Rhodan přikázal, aby s sebou vzali všechny výsledky svých pozorování včetně krusty, která zbyla z fazolí, ze kterých se vyloupily kovobylky.

Pak byl z ASSORU spuštěn dlouhý kovový žebřík a záchráněni vystupovali. Nejdříve byli umístěni do uzavřeného hangáru, aby bylo jisté, že na palubu nezavlekli kovobylky. Nejlepší by bylo, kdyby na

palubu lodi vstoupili všichni nazí, ale to by s sebou nemohli vzít cenné výsledky výzkumu.

Nejméně zavazadel nesl profesor Nordmann. V ruce držel svazeček záznamů, to bylo všechno. Prošel zábranami a dostal kajutu.

Posadil se na postel, zastrčil papíry do skříňky, zamkl ji a klíč schoval do kapsy.

Pak se uvelebil na posteli a čekal na ostatní.

Rhodan seděl před monitory a pozorně sledoval události na mytíně.

Poprvé viděl na vlastní oči, čeho všeho jsou kovobylky schopné.'

Fialové moře se vřítilo do opuštěné základny Pozemšťanů. Během několika minut všechno zničilo a pokračovalo ve zkázonosné cestě.

„Není nic, co by je zadrželo," řekl Schonepal. „Zkoušeli jsme všechno možné."

Rhodan se k němu otočil.

„Nikdo vám nic nevyčítá, plukovníku. S takovouto formou života nemohl nikdo počítat. Ale musíme se postarat, aby Zannmalon zůstal jediným případem v dějinách. Nejraději bych celou tuhle planetu zničil arkonskou bombou..."

Schonepal potom napjatě sledoval, jak dolů k planetě letí nálož a jak posléze při dopadu detonuje. Ohnivý míč vyvstal uprostřed fialového moře. Uvolněná energie vytrhala v zemi kráter. Ale když se mračno dýmu rozptýlilo, kráter už nebylo vidět. Kovobylky jej zaplavily.

Rhodan se zamyslel.

„Musíme je zabít. Později se sem vrátíme, abychom vyzkoušeli jiné prostředky. Musíme zjistit, co na ně platí. Musíme to vědět definitivně. Biologové musejí na něco přijít..."

Mluvil spíše sám k sobě než k ostatním. Nikdo nic nenamítal. Jenom Gucky řekl: „Já bych na tvém místě celou tuhle planetu s těma odpornejma mrchama proměnil ve slunce, Perry. Proč to neuděláš?"

„Existuje hodně důvodů, Gucky. Jedním z nich je ten, že na palubě arkonskou bombu nemáme. A bez ní se planeta nedá tak rychle proměnit ve slunce."

„Vaše rozkazy, pane?" zeptal se plukovník Jenkins.

Rhodan se probral jako ze sna.

„Kurz náš vlastní spirálovitý výběžek Galaxie. Cíl letu vám prozradím později. Nejprve si musím popovídat s vědci z paluby EXPLORERU-3218. Odvysílejte zatím varování všem. Planeta Zannmalon se pro jakýkoliv další provoz uzavírá. Zaříd'te to, plukovníku."

Pak Rhodan vstal a kývl na Schonepala.
Bylo toho hodně, o čem si museli promluvit...

Clark Darlton EXPLORER V NOUZI
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Pěny Rhodan, sv. 157

Z německého originálu Expíorer in Not, vydaného nakladatelstvím
Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG
v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící třístou sedmdesátou druhou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 3, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Fraiss.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha
10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.